

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

navrhovatele: **Město Žatec**, IČO: 00265781,
sídlem náměstí Svobody 1, 438 01 Žatec,
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D.,
sídlem Karlovo náměstí 28, 120 00 Praha 2,

proti
odpůrci: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín I,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, a to rozhodnutí odpůrce ze dne 20. 4. 2021, č. j. X,

takto:

I. Návrh se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Návrhem na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu § 101a a násl. zákona č. 150/2002

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podaným v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce se navrhovatel domáhal zrušení rozhodnutí odpůrce ze dne 20. 4. 2021, č. j. X, kterým odpůrce zrušil část Změny č. 6 Územního plánu Žatec, vydané usnesením Zastupitelstva města Žatec č. 64/19, ze dne 25. 4. 2019, která nabyla účinnosti dne 13. 6. 2019 (dále jen „Změna č. 6“), a to v části A1) kapitoly 6, kterou byly stanoveny Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití. Navrhovatel se současně domáhal toho, aby soud uložil odpůrci povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Návrh

2. V návrhu navrhovatel namítal, že řízení o zrušení opatření obecné povahy není správním řízením ve smyslu § 9 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byť dle § 174 odst. 1 téhož zákona platí, že na řízení se část druhá zákona použije pouze přiměřeně. To však dle navrhovatele neznamena, že přiměřené použití určité části zákona znamená, že se na řízení o zrušení opatření obecné povahy bude nahlížet jako na správní řízení, které je právně normováno částí druhou správního řádu. Odlišností mezi správním řízením a řízením o zrušení opatření obecné povahy je mnoho, jež vychází již ze samotného charakteru opatření obecné povahy, který vylučuje, aby se podle § 174 odst. 2 správního řádu vedlo přezkumné řízení stejným způsobem jako v případě přezkumu zákonnosti pravomocného správního rozhodnutí. Poznamenal, že jakmile je opatření obecné povahy vydáno, končí proces, který předcházela jeho vydání a tento již nemůže být znovu obnoven, jako je tomu v případě správního řízení. Zdůraznil i skutečnost, že proti opatření obecné povahy se nelze odvolat, což je zásadní odlišnost proti správnímu řízení. Opatření obecné povahy může být zrušeno, ale pouze v nově zahájeném procesu, který nijak nenavazuje na ten původní. Z tohoto důvodu byl navrhovatel toho názoru, že přezkumné řízení zahájené Krajským úřadem Ústeckého kraje dne 30. 4. 2020 skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. X. Uvedl, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, sp. zn. 4 As 4/2013 (pozn. soudu – navrhovatel měl patrně na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 4/2013), podporují jeho argumentaci, že vydáním opatření obecné povahy proces vedoucí k jeho vydání končí a již nemůže být obnoven jako v případě správního řízení. Konstatoval, že pokud odpůrce vydal rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, tak uplynutím 15 dnů po vyvěšení veřejné vyhlášky řízení o návrhu opatření obecné povahy skončilo, bez možnosti jeho obnovení a opětovného rozhodnutí věci, respektive vydání nového opatření obecné povahy. Přesvědčení odpůrce, že lhůta 1 roku uvedená v § 174 odst. 2 správního řádu se uplatní pouze v případě prvního zahájení přezkumného řízení, a poté přestává platit, je dle navrhovatele naprosto zcestné. Lhůta 1 roku uvedená v § 174 odst. 2 správního řádu je tam proto, aby byly po určitém čase zakonzervovány vztahy určené opatřením obecné povahy. Pokud by taková lhůta nebyla stanovena, otevřel by se prostor pro neomezené a bezbřehé přezkoumávání opatření obecné povahy, čímž by došlo k narušení právní jistoty adresátů opatření obecné povahy. V žádném případě tak dle navrhovatele není možné pokračovat v přezkumném řízení, protože toto bylo ukončeno. Poukázal na to, že Změna č. 6 nabyla účinnosti dne 13. 6. 2019, a posledním dnem, kdy mohlo být zahájeno přezkumné řízení dle § 174 odst. 2 správního řádu, tak byl den 13. 6. 2020. Zveřejnil-li odpůrce veřejnou vyhlášku ze dne 29. 12. 2020, č. j. X, dne 30. 12. 2020, čímž bylo zahájeno přezkumné řízení, učinil tak po uplynutí jednoroční lhůty dle § 174 odst. 2 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Navrhovatel uvedl, že v kompozici městské krajiny mají důležité místo plochy či prvky přírodního charakteru s významnou rolí vegetace ve struktuře a charakteru daného území. Velmi významným městotvorným a krajinným fenoménem je právě vodní tok Ohře, řeka protékající městem Žatec a navazující krajinou. Poznamenal, že území s plánovanou malou vodní elektrárnou se nachází v nárazníkové zóně statku Žatec a krajiny žateckého chmele, který je v nominačním procesu na seznam Světového dědictví UNESCO. Charakter a zachování současného vodního toku, stejně tak jako zachování stávajících pohledů od řeky Ohře směrem na město Žatec, jsou součástí monitoringu orgánů památkové péče a požadavky na dodržení regulace jsou zaneseny v dokončeném Managementu plánu nominovaného území. Zdůraznil, že plánovaná malá vodní elektrárna tyto monitorované atributy zásadně naruší. Po dlouhou dobu si řeka Ohře v Žatci ponechala svůj přírodní charakter, přičemž nábreží Ohře navazuje bezprostředně na obytné a sportovně-rekreační soubory a dotváří atmosféru území a panorama příměstské krajiny na západním okraji města. V rekreačním území navazujícím na uvažovanou malou vodní elektrárnu (dále jen „MVE“) se nachází i čtyři významné sportovní komplexy. Při využití řeky Ohře by v žádném případě neměl převažovat a být prosazován ekonomický zájem jednoho subjektu nad zájmy dotčených sídel a jejich obyvatel.
4. Navrhovatel byl toho názoru, že i kdyby byla Změna č. 6 v rozporu se zákonem z důvodu nedostatečné odůvodnění, tak podle jeho názoru by zrušení této části územního plánu způsobilo daleko větší újmu, než jaká může vzniknout v důsledku porušení zákona jinému, tj. společnosti Landreal, s.r.o. Na navrhovatele se totiž za dobu existence Změny č. 6 neobrátil nikdo, kdo by považoval tuto změnu územního plánu za nezákonnou či jakkoli problematickou nebo nesrozumitelnou. Jediný takový případ je skutečně jen v případě společnosti Landreal, s.r.o., což podle názoru navrhovatele není dostatečný důvod pro zrušení části územního plánu, a to navíc s přihlédnutím k tomu, že rozpor s územním plánem není jediný důvod neproveditelnosti záměru společnosti Landreal, s.r.o. Případné zrušení Změny č. 6 by tak ve své podstatě mělo jen akademický význam. Podle názoru navrhovatele je újma jemu způsobená v důsledku zrušení části Změny č. 6 nepoměrně větší než újma způsobená společností Landreal, s.r.o., protože navrhovatel připravuje další změny územního plánu, což si žádá vynaložení velkého množství finančních prostředků a pokud dojde ex post ke zrušení nějaké dřívější části územního plánu, pak se na toto zrušení obtížně reaguje v dalších změnách územního plánu. Celý proces územního plánování se tak navrhovateli nejen komplikuje, ale také prodražuje. Podle názoru navrhovatele rovněž zrušení části Změny č. 6 odporuje veřejnému zájmu, protože ex post mění pravidla, se kterými adresáti územního plánu pracovali a legitimně se na ně spoléhali. Navrhovatel spatřuje veřejný zájem na zachování stability a kontinuity územního plánu, což je jedním z cílů územního plánování. Územní plán vytváří předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorovým uspořádáním území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území.
5. Poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 5. 2019. Uvedl, že odpůrce měl provést test proporcionality při konstrukci napadeného opatření obecné povahy, což sice formálně zmínil, ale prakticky test proporcionality vůbec neprovedl. V rámci testu proporcionality je nutno se ptát, zda je zásah 1) vhodný (způsobitý) k dosažení sledovaného cíle, zda je zásah zároveň 2) potřebný (zda nelze stejného cíle dosáhnout jinak při nižší intenzitě omezení dotčeného práva) a 3) zda je zásah přiměřený v užším slova smyslu. Odpůrce podle těchto pravidel

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepostupoval a jen velmi okrajově se pokusil provést test přiměřenosti. Test přiměřenosti však neprovedl, protože dle jeho názoru neměl k dispozici informace o zájmech navrhovatele, které by mohly být zrušením opatření obecné povahy dotčeny. Konstatoval, že odpůrce musí identifikovat zájmy, které mohou být porušeny, a rozhodně nemůže uzavřít, že v přezkoumávaném opatření obecné povahy nejsou tyto zájmy specifikovány, protože v podstatě nemůže provést test proporcionality. Takový postup je nesprávný, protože bez provedení řádného testu proporcionality nemůže být opatření obecné povahy zrušeno.

Vyjádření odpůrce k návrhu

6. Odpůrce ve vyjádření navrhl zamítnutí návrhu. K námitce navrhovatele, že napadené opatření obecné povahy nemohlo být vydáno po uplynutí podle § 174 odst. 2 správního řádu, odpůrce uvedl, že shodnou námitku navrhovatel uplatnil již v námitkách proti návrhu napadeného opatření obecné povahy. Těmito námitkami se odpůrce zabýval a důsledně je vypořádal, a proto odkazuje na vypořádání těchto námitek v odůvodnění opatření obecné povahy, neboť je nadále přesvědčen o správnosti svého závěru, že lhůta uvedená v § 174 odst. 2 správního řádu se vztahovala toliko na první rozhodnutí odpůrce vydané v přezkumném řízení a ve vztahu k napadenému opatření obecné povahy již nebyla určující. Dodal, že závěry odpůrce nijak neprodlužují lhůtu, po které již nelze začít s přezkoumáváním opatření obecné povahy. Právě k tomuto účelu je dle odpůrce lhůta dle § 174 odst. 2 správního řádu zakotvena – aby zamezila začátku rozporování zákonnosti vydaného opatření obecné povahy po uplynutí 1 roku.
7. Poukázal na to, že jiná situace je, když soud zruší přímo územní plán a když soud zruší rozhodnutí nadřízeného orgánu o zrušení územního plánu. To, že je přezkumné řízení ve věci územního plánu specifickým postupem podle části šesté správního řádu pohybujícím se na hranici mezi klasickým přezkumným řízením a vytvářením nového opatření obecné povahy, není jen představa odpůrce, ale vyplývá to přímo ze zákonné úpravy a související judikatury správních soudů. Uvedl, že § 174 správního řádu počítá s vydáním rozhodnutí v přezkumném řízení o opatření obecné povahy a odkazuje současně na přiměřené použití ustanovení o klasickém přezkumném řízení ve věci správního rozhodnutí. Povahu opatření obecné povahy přisoudila rozhodnutí nadřízeného správního orgánu judikatura správních soudů a tato také tento pojem postupně vymezuje, jak má ono přezkumné řízení vůbec vypadat, potažmo jak má toto přezkumné řízení do sebe implementovat jednotlivé prvky vytváření nového opatření obecné povahy. Z těchto důvodů tak byl odpůrce přesvědčen o tom, že nelze aktuálně projednávanou situaci v žádném případě srovnávat s případy, v nichž soud sám přikročí ke zrušení územního plánu či jeho části.
8. Odpůrce setrval na názoru, že Změna č. 6 neobsahuje odůvodnění zákazu výstavby MVE na celém správním území města ani odůvodnění zákazu výstavby mnoha dalších záměrů vyjmenovaných ve zrušené části A1) kapitoly 6 Změny č. 6. Upozornil na to, že argumentace navrhovatele doplněná v průběhu přezkumného řízení a nyní opakovaná v řízení před správním soudem nemůže dle názoru odpůrce nahradit či doplnit odůvodnění vydané změny územního plánu, které jako jediné může být pro adresáty opatření obecné povahy relevantní. Poukázal na to, že veškerá takto doplněná argumentace navrhovatele se vztahuje opět výhradně ke stavbám MVE, o důvodech zákazu výstavby dalších záměrů v uvedených v části A1 kapitoly 6 Změny č. 6 se navrhovatel stále vůbec nezmiňuje. Dle názoru odpůrce není v projednávaném případě vůbec namístě o zastavení přezkumného řízení pro dobrou víru navrhovatele byt jen uvažovat. Navrhovatelem avizované Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

komplikace při pořizování dalších změn územního plánu města zcela určitě nemůžou konkurovat oprávněným zájmům řady adresátů předmětné změny územního plánu, tj. nejen společnosti Landreal, s.r.o., jimž byla bez jakéhokoli odůvodnění zakázána realizace řady různých druhů záměrů. Skutečnost, že se proti nezákonné části předmětné změny územního plánu dosud bránila jen daná společnost, na celé věci nic nemění. Byl toho názoru, že napadené opatření obecné povahy splňuje všechny tři navrhovatelem předestřené podotázky proporcionality. Zrušení Změny č. 6 nejenže představuje vhodný způsob k dosažení sledovaného cíle, ale představuje dokonce způsob jediný možný. Odpůrce provedl zásah do práva obce na samosprávu při rozhodování o rozvoji jejího území skutečně jen v nezbytné nutné míře, neboť zrušil jen tu část změny územního plánu, která byla vydána v jednoznačném rozporu se zákonem. Proporcionalita zásahu v užším slova smyslu pak byla odpůrcem posouzena v limitech, které jí sám navrhovatel svým přístupem k odůvodnění předmětné části opatření obecné povahy předurčil. Jestliže totiž navrhovatel do odůvodnění změny územního v plánu neuvedl důvody nastavených plošných zákazů a tyto posléze nedokázal konkretizovat ani v průběhu přezkumného řízení, nemohl odpůrce tyto důvody za navrhovatele domýšlet a tyto hypotetické důvody posléze srovnávat s důvody svědčícími pro zrušení předmětného opatření obecné povahy.

Replika navrhovatele

9. Navrhovatel v replice k vyjádření odpůrce zdůraznil, že samotné jádro problému spočívá v tom, že při rušení územního plánu správním orgánem dochází k částečnému prolnutí přezkumného řízení s procesem vydání opatření obecné povahy. Podle názoru navrhovatele však musí primárně převážet pravidla pro proces vydávání opatření obecné povahy, protože koneckonců produktem tohoto procesu je opatření obecné povahy, byť je nazváno jako správní rozhodnutí. Setrval na názoru, že je-li proces vydání opatření obecné povahy završen jeho vydáním, tak tento proces nemůže být obnoven v případě původně zrušeného opatření obecné povahy, ale musí začít celý znovu s přihlédnutím k zákonem stanoveným lhůtám. Navrhovatel zopakoval, že v této věci má dostat přednost především zájem na stabilitě územního plánu a legitimním očekávání všech jeho adresátů, pro které je daleko horší nestabilita a neustále měnění územního plánu než jasně stanovené zákazy, které ve své podstatě nikomu nevadí a jediný, kdo v nich spatřuje problém, je společnost Landreal, s.r.o.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené opatření obecné povahy soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé sedmého dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu, přičemž obsahuje-li návrh předepsané náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, pokud opatření obecné povahy nebo jeho část jsou v rozporu se zákonem, nebo pokud ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo pokud opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (viz § 101d odst. 2 s. ř. s), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě pro podání návrhu stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. namítáno.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předložené spisové dokumentace dospěl k závěru, že návrh není důvodný.
14. Soud poznamenává, že předmětem tohoto řízení je rozhodnutí odpůrce, kterým byla zrušena část A1) kapitoly 6 Změny č. 6 v přezkumném řízení podle § 174 odst. 2 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 5 As 85/2015-36, publ. pod č. 3460/2016 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „*správní akt, kterým se v přezkumném řízení provedeném dle § 174 odst. 2 správního řádu ruší územní plán obce, je třeba pokládat za opatření obecné povahy. Obec, jejíž územní plán byl zrušen, není účastníkem přezkumného řízení a nemá právo podat proti výsledku přezkumu odvolání. Za přiměřeného použití § 172 odst. 5 správního řádu však má postavení dotčené osoby s právem podat v přezkumném řízení proti návrhu výsledného aktu námitky.*“ Zdejší soud proto konstatuje, že rozhodnutí odpůrce je opatřením obecné povahy, a navrhovatel tedy mohl uplatnit návrh dle § 101a s. ř. s., neboť navrhovatel byl zrušením části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 dotčen na právu na samosprávu.
15. Soud se předně zabýval námitkou, že přezkumné řízení o zrušení Změny č. 6 bylo zahájeno po uplynutí jednorroční lhůty dle § 174 odst. 2 správního řádu. Navrhovatel především namítal, že je-li vydáno opatření obecné povahy v přezkumném řízení, končí proces, který předcházal jeho vydání a který již nemůže být znovu obnoven, jako je tomu v případě správního řízení.
16. Soud poznamenává, že Změna č. 6, vydaná usnesením Zastupitelstva města Žatec č. 64/19, ze dne 25. 4. 2019, nabyla účinnosti dne 13. 6. 2019. Odpůrce rozhodnutím ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, vydaném ve zkráceném přezkumném řízení zrušil část A1) kapitoly 6 Změny č. 6. Toto rozhodnutí odpůrce zdejší soud rozsudkem ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, pro vady řízení zrušil dnem právní moci tohoto rozsudku.
17. Z uvedeného je zřejmé, že přezkumné řízení části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 zahájil odpůrce dne 30. 4. 2020, neboť ve zkráceném přezkumném řízení vydal rozhodnutí č. j. X, které bylo jeho prvním úkonem v přezkumném řízení. V již uvedeném rozsudku č. j. X, zdejší soud konstatoval, že z odst. 22 a 48 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. X plyne, že odpůrce mohl využít zkrácené přezkumné řízení, které je upraveno v § 98 správního řádu, ale jen při respektování specifík přezkumu opatření obecné povahy, neboť § 98 správního řádu se při přezkumu opatření obecné povahy použije přiměřeně (srov. § 174 odst. 1 správního řádu). Zároveň zdejší soud v rozsudku č. j. X dospěl k závěru, že rozhodnutí odpůrce ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, bylo vydáno v jednoleté lhůtě upravené v § 174 odst. 2 správního řádu, a nebylo tak vydáno opožděně, jak namítal navrhovatel.
18. Soud nemůže souhlasit s navrhovatelem v tom, že je-li odpůrcem vydáno opatření obecné povahy v přezkumném řízení, končí proces, který předcházal jeho vydání a který již nemůže být znovu obnoven. Soud je toho názoru, že i v případě přezkumného opatření obecné povahy dle § 174 odst. 2 správního řádu je nutno na vydání rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v přezkumném řízení týkající se opatření obecné povahy aplikovat § 97 správního řádu, neboť v § 174 odst. 1 téhož zákona se normuje, že se i na přezkumné řízení přiměřeně použije ustanovení části druhé správního řádu, tedy obecná ustanovení o správním řízení, do něhož spadají rovněž § 94 až § 99 správního řádu.

19. Podle § 97 odst. 2 správního řádu platí, že rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.
20. Soud konstatuje, že i na vydání opatření obecné povahy v přezkumném řízení ve smyslu § 174 odst. 2 správního řádu se vztahuje lhůta stanovená v § 97 odst. 2 téhož zákona. Ke stejným závěrům dospěl též Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 61 A 31/2020-75, podle něhož *„[p]rekuzivní lhůta 15 měsíců pro meritorní ukončení přezkumného řízení dle § 97 odst. 2 správního řádu se uplatní i v případě (zkráceného) přezkumného řízení, jehož předmětem je opatření obecné povahy (§ 174 odst. 2 správního řádu).“* Soud proto konstatuje, že odpůrce je při vydání opatření obecné povahy dle § 174 odst. 2 správního řádu limitován dvěma odlišnými lhůtami, a to jednak jednoroční lhůtou pro zahájení tohoto řízení a jednak lhůtou 15 měsíců od účinnosti přezkoumávaného opatření obecné povahy pro jeho skončení v podobě vydání meritorního rozhodnutí.
21. Je tak nutno vyřešit otázku, zda lhůta 15 měsíců pro vydání meritorního rozhodnutí se vztahuje na první rozhodnutí odpůrce ze dne 30. 4. 2020, kdy poprvé zrušil část A1) kapitoly 6 Změny č. 6, nebo i na druhé rozhodnutí ze dne 20. 4. 2021, které je předmětem přezkumu soudu v nyní projednávané věci.
22. V této souvislosti soud poukazuje na právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010-232, publ. pod č. 2364/2011 Sb. NSS, které zní následovně:
*„I. Podmínka stanovená v § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004, že rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci, se vztahuje pouze na první v přezkumném řízení vydané rozhodnutí prvního stupně.
II. Po zrušení prvního v přezkumném řízení vydaného rozhodnutí prvního stupně lze pokračovat v přezkumném řízení a vydat v něm, a to případně i opakovaně, další rozhodnutí prvního stupně bez ohledu na lhůtu stanovenou v § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004.
III. Správní orgán zastaví přezkumné řízení podle § 97 odst. 2 správního řádu z roku 2004, pouze pokud nebylo první rozhodnutí prvního stupně v přezkumném řízení vydáno ve lhůtě 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci.“*
23. Závěry vyslovené výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se plně uplatní i v nyní projednávané věci, a to i přesto, že se vztahují k „běžnému“ přezkumnému řízení dle § 94 a násl. správního řádu, a nikoli k přezkumnému řízení opatření obecné povahy dle § 174 odst. 2 téhož zákona. Lze souhlasit s navrhovatelem v tom, že „běžné“ přezkumné řízení je zpravidla dvojinstanční a že proti rozhodnutí vydanému v prvním stupni je přípustné odvolání, což pro přezkumné řízení opatření obecné povahy neplatí. Nicméně tato odlišnost neznamená, že by závěry rozsudku Nejvyššího správního č. j. 7 As 21/2010-232 nebylo možné aplikovat i v této věci. Nelze přehlédnout, že v předmětném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[v]zhledem k tomu, že v přezkumném řízení může být rozhodováno i o otázkách týkajících se základních práv a svobod, které nesmějí být vyloučeny ze soudního přezkumu, je třeba odmítnout takovou interpretaci § 97 odst. 2 správního řádu, která*
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by vedla k absurdnímu důsledku, že po rozhodování soudů ve správním soudnictví by vytknutá pochybení nebyla odstraněna a řízení by bylo pouze zastaveno bez ohledu na závazný právní názor vyslovený soudem. V daném případě by následné zastavení přezkumného řízení vedlo k neodstranění vytknutých vad a nevyřešení stěžejní právní otázky, což lze považovat za neposkytnutí reálné a účinné soudní ochrany. Pokud právní předpis umožňuje různé interpretace, je povinností všech státních orgánů provést jejich interpretaci ústavně konformním způsobem.“

24. Soud poznamenává, že rozsudkem č. j. X zrušil rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, kterým odpůrce zrušil část A1) kapitoly 6 Změny č. 6, pro procesní vady spočívající v tom, že odpůrce nevyvěsil na své úřední desce usnesení o zahájení přezkumného řízení a že na úřední desce nezveřejnil návrh opatření obecné povahy, čímž neumožnil dotčeným osobám uplatňovat námitky a připomínky proti návrhu opatření obecné povahy. Dále zdejší soud upozornil na deficit odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, v němž chyběla jakákoliv úvaha odpůrce ohledně testu proporcionality zásahu odpůrce do práva na samosprávu navrhovatele. Rozsudkem zdejšího soudu tak byl odpůrci dán prostor k tomu, aby v následném přezkumném řízení byly odstraněny vytykané vady a aby odpůrce vyřešil otázku možných právních vad, k čemuž přezkumné řízení toliko slouží.
25. Směrem k navrhovateli soud připomíná, že je třeba odlišovat opatření obecné povahy, kterým je územní plán obce, od opatření obecné povahy, kterým odpůrce rozhoduje v přezkumném řízení o zrušení části územního plánu. Opatření obecné povahy, které je vydáváno v přezkumném řízení dle § 174 odst. 2 správního řádu, je totiž stále dozorčím prostředkem a také přezkum územního plánu je zvláštním druhem kontrolního mechanismu uvnitř veřejné správy. Není tak žádného důvodu, proč by odpůrce po zrušení „rozhodnutí o zrušení územního plánu“ soudem nemohl nadále vést přezkumné řízení a vydat „nové“ opatření obecné povahy, kterým zruší územní plán obce nebo jeho část, v němž již odstranil soudem vytykané vady, což ostatně odpovídá povaze přezkumného řízení. Z tohoto důvodu není relevantní odkaz navrhovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2014, č. j. 4 AOs 4/2013-40, podle něhož „[z]rušení opatření obecné povahy v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 ve spojení s § 174 odst. 2 správního řádu nelze přirovnávat k rozhodování o odvolání, konkrétně k situaci, kdy odvolací správní orgán rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Po zrušení změny územního plánu v přezkumném řízení se proces její tvorby vrací na samý počátek, přičemž žádné ustanovení zákona obci neukládá změnu územního plánu přijmout znovu, resp. ve stejné podobě, jakou měla před zrušením.“ Citované závěry se totiž týkají situace po zrušení územního plánu jako opatření obecné povahy v přezkumném řízení, které zdejší soud nijak nezpochybňuje, nelze je však vztáhnout též k otázce, zda lze po zrušení rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, které má povahu opatření obecné povahy, nadále vést přezkumné řízení, neboť tuto problematiku zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu vůbec neřešil.
26. Soud uzavírá, že neshledal důvodnou námitku navrhovatele, že odpůrce nemohl vydat po zrušení původního opatření obecné povahy - rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, kterým odpůrce zrušil část A1) kapitoly 6 Změny č. 6, další opatření obecné povahy, kterým opětovně zrušil část Změny č. 6 a které je předmětem tohoto soudního řízení.
27. Soud dále posuzoval námitku navrhovatele, že Změna č. 6 byla dostatečně odůvodněna, a není tak důvod pro její částečné zrušení napadeným opatřením obecné povahy. Soud k této námitce připomíná, že odpůrce zrušil Změnu č. 6 v části A1) kapitoly 6, kterou byly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanoveny Podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, z toho důvodu, že daná část změny územního plánu není de facto vůbec odůvodněna a shledal Změnu č. 6 v dotčené části jako nezákonnou spočívající v nedostatku relevantních argumentů pro takto vymezené regulativy, a to jak ve smyslu výčtu staveb, tak plošné regulace (pro celé území města). Odpůrce v napadeném opatření obecné povahy ve vztahu k MVE uvedl, že odůvodnění vyhodnocení připomínky společnosti Landreal, s.r.o. obsažené v odůvodnění Změny č. 6 na str. 67 až 68 obsahuje pouze důvody, proč není možné umístit MVE právě v tomto konkrétním místě, neobsahuje však zdůvodnění, proč tento „zákaz“ platí na celém území města. Dále odpůrce v napadeném opatření obecné povahy poukázal na to, že obdobně není zdůvodněna nutnost vymezení regulace v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 i v případě dalších nepřipustných záměrů na využití území města.

28. Část A1) kapitoly 6 Změny č. 6 (strana 26 a 27 textové části Změny č. 6) stanovuje následující: „Na celém správním území je nepřipustné provádět:

- větrné elektrárny,
- výstavbu nových fotovoltaických elektráren, s výjimkou využití pro vlastní zásobování (např. na střeše rodinného domu),
- výstavbu malých vodních elektráren,
- těžbu nerostů,
- výstavbu a rozšiřování chat a zahrádkářských chat, mimo zastavěné a zastavitelné plochy,
- stavby ubytovacích zařízení definované dle § 2 odst. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území ve znění pozdějších předpisů – stavby pro ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování; dále stavby ubytovacích zařízení dle § 2 odst. c) bod 1 – 3 (stavby hotelů, motelů a penzionů) v rozsahu zařízení zařazených do třídy jedné až dvou hvězdiček,
- byty či jiné než obytné prostory a ubytovací zařízení ve smyslu § 33a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů,
- stavby čerpacích stanic pohonných hmot v ochranném pásmu silnice I/27 v k.ú. Žatec.“

29. V odůvodnění k části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 (str. 128 textové části Změny č. 6) je toliko uvedeno následující: „Do kap. A) Celé území byly doplněny – A1) činnosti zakázané na celém území a A2) ...“

30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, uvedl: „I v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.“

31. Soud konstatuje, že odůvodnění přijatého řešení v území navrhovatele obsaženého v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 o nepřipustnosti výše vymezených činností na celém správním území obce není vůbec odůvodněno. Z tohoto pohledu lze souhlasit s odpůrcem, že odůvodnění části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

32. Navrhovatel však tvrdil, že odůvodnění části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 je dostatečné, neboť v odůvodnění připomínek a rozhodnutí o námitkách zcela vyčerpávajícím způsobem vysvětlil, proč je nutné zakázat výstavbu MVE a jaké důvody jej k tomu vedly. Soud nejprve uvádí, že vypořádání připomínek i rozhodnutí o námitkách je součástí odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

územního plánu, přičemž současně platí, že rozhodnutí o námitkách musí obsahovat vlastní odůvodnění, z něhož musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje odpůrce uplatněné námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169). Zároveň je třeba zdůraznit, že z odůvodnění napadeného opatření nelze izolovaně vybírat pouze některé části, pro posouzení přezkoumatelnosti textové části opatření obecné povahy je třeba zohlednit celý její kontext (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2021, č. j. 8 As 7/2020-72, ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, či ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 As 336/2018-66).

33. Soud dává za pravdu navrhovateli v tom, že v textové části Změny č. 6 na straně 67 a 68 odůvodnil, proč nevyhověl připomínce společnosti Landreal, s.r.o., podatele podnětu, přičemž zejména zdůraznil, že záměr umístění MVE není v území vhodný a protože v území města nejsou další lokality vhodné pro umístění MVE, byly v upraveném návrhu k veřejnému projednání stavby MVE plošně zařazeny jako nepřípustné do části A1) kapitoly 6 Změny č. 6. Současně je nutné poukázat i na rozhodnutí o námitce Povodí Ohře, s.p., které je obsaženo na stranách 59 až 63 textové části Změny č. 6 a v němž navrhovatel uvedl, že zákaz výstavby MVE, řešený nejprve v opatření o stavební uzávěře a následně přejatý do Změny č. 6, respektuje a je v souladu s Aktualizací č. 1 Politiky územního rozvoje České republiky. Navrhovatel současně v rozhodnutí o této námitce zdůraznil, že výstavbou MVE by došlo jednak k zásahu do přírodních hodnot území a jednak do civilizačních hodnot určených pro rekreaci obyvatel, zároveň by výstavba MVE nepřinášela žádné pozitivní přínosy ve veřejném zájmu, ani nevytvoří pracovní příležitosti. Navrhovatel v rozhodnutí o námitce dále poukázal na to, že s výstavbou MVE od počátku nesouhlasí a nikdy svůj nesouhlas neskrýval.
34. Soud souhlasí s navrhovatelem, že z části odůvodnění Změny č. 6 týkající se vypořádání připomínky společnosti Landreal, s.r.o. a z rozhodnutí o námitkách Povodí Ohře, s.p. vyplývá, proč navrhovatel zařadil výstavbu MVE jako nepřípustné využití ploch na celém území města Žatec, a to nejenom pro záměr společnosti Landreal, s.r.o., ale je zřejmé, že tento zákaz se vztahuje na celé správní území navrhovatele, neboť ve městě nejsou žádné vhodné lokality pro výstavbu MVE. V tomto ohledu tedy soud musí korigovat závěr odpůrce obsažený v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, že obsah vyhodnocení připomínky a námitky cílí pouze na jeden konkrétní záměr. Soud proto konstatuje, že z vyhodnocení připomínky společnosti Landreal, s.r.o. a z rozhodnutí o námitce Povodí Ohře, s.p. lze jednoznačně seznat, proč navrhovatel do Změny č. 6 přijal zákaz výstavby MVE, a to na celém území města.
35. Je však třeba zdůraznit, že navrhovatel zcela přehlíží, že odůvodnění Změny č. 6 ve vztahu k ostatním záměrům, které navrhovatel v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 označil shodně jako v případě výstavby MVE jako nepřípustné na celém území města, zcela chybí [konkrétně jde o byty či jiné než obytné prostory a ubytovací zařízení ve smyslu § 33a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, větrné elektrárny, stavby ubytovacích zařízení definované dle § 2 odst. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů – stavby pro ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování; dále stavby ubytovacích zařízení dle § 2 odst. c) bod 1 – 3 (stavby hotelů, motelů a penzionů) v rozsahu zařízení zařazených do třídy jedné až dvou hvězdiček, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavby čerpacích stanic pohonných hmot v ochranném pásmu silnice I/27 v k. ú. Žatec, výstavbu a rozšiřování chat a zahrádkářských chat, mimo zastavěné a zastavitelné plochy, těžbu nerostů a výstavbu nových fotovoltaických elektráren, s výjimkou využití pro vlastní zásobování (např. na střeše rodinného domu)]. Důvody, které vedly navrhovatele k tomu, že zakázal umístění ostatních záměrů vymezených v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6, nelze zjistit ani z odůvodnění přijatého řešení v území navrhovatele obsaženého v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6, ani z vyhodnocení připomínek či rozhodnutí o námitkách dotčených osob. V tomto směru se proto soud shoduje s odpůrcem v tom, že nikde v textové části Změny č. 6 není zdůvodněna kromě zákazu výstavby MVE nezbytnost zákazu ostatních stavebních záměrů vymezených v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6. V tomto ohledu je proto Změna č. 6 nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Námitky navrhovatele, že je ve vypořádání připomínek a rozhodnutí o námitkách obsaženo též odůvodnění zákazu výstavby i k ostatním záměrům vymezeným v části A1) kapitoly 6 Změny č. 6, než je jen zákaz výstavby MVE, nejsou důvodné.

36. Soud se poté zabýval námitkami navrhovatele zpochybňujícími přiměřenost zásahu odpůrce do práva obce na samosprávu při přezkumu opatření obecné povahy. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, ve znění opravného usnesení ze dne 23. 5. 2019, platí, že *„zásah státu (zde v podobě opatření obecné povahy přezkumného orgánu - krajského úřadu) ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy nesmí být v rozporu s ústavně zakotvenými znaky samosprávy, a je přípustný toliko tehdy, když to ochrana zákona nezbytně (pravidlo potřebnosti v rámci testu proporcionality) vyžaduje. Při rozhodování správního soudu o zákonnosti zásahu orgánu výkoné moci do samosprávy obce musí soud náležitě zvážit význam práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svědčících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě a jednoznačně odůvodnit, proč prolamuje ústavně zaručené právo obce na samosprávu při rozhodování o rozvoji svého území chráněného v hlavě sedmé Ústavy. Ústavní soud zdůrazňuje, že takovýto zásah do samosprávy obce musí být činěn pouze a jen v těch případech, kdy jednání obce je v příkrém rozporu se zájmy, které zákon (zde stavební zákon) chrání, přičemž počínání obce v samostatné působnosti musí být s těmito zájmy v nepochybném rozporu.“*
37. Obdobně judikoval Ústavní soud též v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, v němž uvedl, že *„[r]espektování územní samosprávy je nutnou součástí právního státu. Ústavní definice tohoto pojmu nemůže být závislá jen na zákonné úpravě, protože by to mohlo vést k libovůli zákonodárce a k narušení samé podstaty principu územní samosprávy, který je jednou ze základních hodnot demokratického a právního státu a který jako ústavní princip musí požívat ústavní ochranu. Stát v rámci dozoru nad územní samosprávou nemůže pozastavit jakékoliv opatření orgánu obce jen proto, že v jeho činnosti shledá protizákonnost s tímto opatřením přímo nesouvisející, nýbrž tak lze učinit jen, jestliže mezi protizákonností jednání orgánu územní samosprávy a napadeným opatřením existuje bezprostřední vztah (viz Koudelka, Z.: Samospráva. Linde Praha, a. s. 2007, s. 87 a násl.).“*
38. Dále soud zdůrazňuje, že *„obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území ... je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43). Uvedené obecné zásady, kterými soudní moc sama sebe omezuje v příliš aktivistickém zasahování do práva na samosprávu, podporuje i nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013. Zde Ústavní soud uzavřel: „Požadavky, vznesené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřijatelný zásah do práva na samosprávu.“

39. Soud tedy ke zrušení územního plánu obce jako opatření obecné může přistoupit pouze ze závažných důvodů. Závažné důvody pro zrušení územního plánu představuje porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185).
40. Zda se o závažný důvod pro zrušení územního plánu jedná, je třeba posoudit s ohledem na veškeré relevantní okolnosti případu. Typickým příkladem takovéto situace bude porušení ustanovení upravujících proces přijímání územního plánu takovým způsobem, že tím odpůrce navrhovatel fakticky znemožnil nebo významně ztížil uplatnění jeho práva podat námitky nebo připomínky. Nepůjde však o příklad jediný. Nejvyšší správní soud dovodil, že ony závažné důvody mohou spočívat i v porušení právních předpisů chránících významné veřejné zájmy, např. zájem na ochraně životního prostředí (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010-185). Stejně tak Ústavní soud dospěl v nálezu ze dne 9. 12. 2013, sp. zn. I. ÚS 1472/12, k obdobným závěrům, tedy že namítaný rozpor zásad územního rozvoje s územní energetickou koncepcí a s § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, může představovat nezákonnost opatření obecné povahy, a není tedy otázkou „pouhé“ nepřiměřenosti zásahu do zájmů navrhovatele. Soud dále podotýká, že Ústavní soud v tomto nálezu zmiňuje jako vadu napadeného opatření obecné povahy také přílišnou obecnost odůvodnění. V daném případě se jednalo o nedostatečné ospravedlnění faktického zákazu určité (dokonce státem podporované – budování větrných elektráren) ekonomické aktivity na území celého kraje. Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, závažnou vadu představuje též situace, kdy by odůvodnění územního plánu nedávalo o záměrech jeho zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině a fakticky by tak zcela chybělo.
41. Soud již shora konstatoval, že z části odůvodnění Změny č. 6 týkající se vypořádání připomínky společnosti Landreal, s.r.o. a z rozhodnutí o námitkách Povodí Ohře, s.p. vyplývá, proč navrhovatel zařadil výstavbu MVE jako nepřijatelné využití ploch na celém území města Žatec. V tomto směru považuje soud odůvodnění Změny č. 6 za dostatečné. Jiná situace je ovšem u ostatních záměrů a ekonomických aktivit, které navrhovatel v kapitole 6 části A1) Změny č. 6 zcela zakázal. Odůvodnění faktického zákazu výstavby bytů či jiných než obytných prostor a ubytovacích zařízení ve smyslu § 33a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, větrných Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

elektráren, staveb ubytovacích zařízení definovaných v § 2 odst. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů – staveb pro ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování, staveb ubytovacích zařízení dle § 2 odst. c) bod 1 – 3 (stavby hotelů, motelů a penzionů) v rozsahu zařízení zařazených do třídy jedné až dvou hvězdiček, staveb čerpacích stanic pohonných hmot v ochranném pásmu silnice I/27 v k. ú. Žatec, výstavbu a rozšiřování chat a zahrádkářských chat, mimo zastavěné a zastavitelné plochy a výstavby nových fotovoltaických elektráren, s výjimkou využití pro vlastní zásobování (např. na střeše rodinného domu), v textové části Změny č. 6 zcela chybí. Z textové části Změny č. 6 tudíž nelze zjistit důvody, které k zákazu předmětných ekonomických aktivit vedly. Odůvodnění Změny č. 6 tedy nedává o této přísné regulaci navrhovatele, kterou je zákaz daných aktivit na celém území města, žádnou představu ani v nejobecnější rovině, a zcela tak absentuje. Přestože soud plně respektuje ústavně zaručené právo navrhovatele na samosprávu, absence jakéhokoliv odůvodnění Změny č. 6 ve vztahu k výše specifikovaným zakázaným záměrům v daném případě dosahuje takové intenzity, že ji je nutno považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitých věcí v Žatci, pro které je nutno prolomit ústavně zaručené právo na samosprávu navrhovatele. Soud nijak nezpochybňuje právo navrhovatele na přijetí dané (či jiné regulace), nicméně nelze připustit, aby zákaz určitých činností učinil, aniž by adresáti Změny č. 6, jimiž jsou zejména vlastníci nemovitých věcí na území města, popřípadě osoby, které mají podnikatelské záměry, které navrhovatel přijatou regulací zcela zakázal, neznaly důvody, obsažené alespoň v obecné rovině, pro které k dané regulaci přistupuje. Tento deficit tak není „pouhou“ nezákonností, nýbrž je třeba jej hodnotit jako závažný důvod pro zrušení Změny č. 6, který lze hodnotit jako přípustný a přiměřený zásah do práva navrhovatele na samosprávu. Soud směrem k navrhovateli zdůrazňuje, že ústavně zaručené právo na samosprávu si nemůže bezbřezě vykládat tak, že může schválit úpravu o zákazu realizace určitých ekonomických či volnočasových aktivit na celém území města, aniž by současně v odůvodnění textové části změny územního plánu k tomu uvedl relevantní argumentaci.

42. Soud proto zdůrazňuje, že absence jakéhokoliv odůvodnění zákazu výstavby bytů či jiných než obytných prostor a ubytovacích zařízení ve smyslu § 33a zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, větrných elektráren, staveb ubytovacích zařízení definovaných v § 2 odst. c) bod 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů – staveb pro ostatní ubytovací zařízení, kterými jsou zejména ubytovny, koleje, svobodárny, internáty, skupiny chat nebo bungalovů, vybavené pro poskytování přechodného ubytování, staveb ubytovacích zařízení dle § 2 odst. c) bod 1 – 3 (stavby hotelů, motelů a penzionů) v rozsahu zařízení zařazených do třídy jedné až dvou hvězdiček, staveb čerpacích stanic pohonných hmot v ochranném pásmu silnice I/27 v k. ú. Žatec, výstavbu a rozšiřování chat a zahrádkářských chat, mimo zastavěné a zastavitelné plochy a výstavby nových fotovoltaických elektráren, s výjimkou využití pro vlastní zásobování (např. na střeše rodinného domu), představuje závažný důvod pro zrušení kapitoly 6 části A1) Změny č. 6. Soud současně konstatuje, že zrušení pouze dané části Změny č. 6 je přiměřené vytykanému pochybení a lze jej hodnotit jako přípustný zásah do práva navrhovatele na samosprávu. Zrušení části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 představuje též toliko omezený kasační zásah, který je šetrnější a odpovídá vytykanému porušení právních předpisů, než by tomu bylo v případě zrušení Změny č. 6 jako celku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

43. Jako irelevantní je třeba označit tvrzení navrhovatele, že se za dobu existence Změny č. 6 na něj obrátila pouze společnost Landreal, s.r.o., která považovala danou změnu územního plánu za nezákonnou či jakkoli problematickou. Odhlédne-li soud od toho, že se zákazem výstavby MVE na území města Žatec od počátku přijímání Změny č. 6 nesouhlasilo též Povodí Ohře, s.p., je třeba zdůraznit, že tato skutečnost nic nemění na tom, že část A1) kapitoly 6 Změny č. 6 není ve shora uvedeném směru vůbec odůvodněna.
44. Rovněž okolnost, že zrušení části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 znamená pro navrhovatele komplikace při pořizování dalších změn územního plánu či zvýšené finanční náklady, na závěrech soudu nic nemění. Je totiž odpovědností navrhovatele, že se při pořízení a přijetí Změny č. 6 dopustil tak závažného nedostatku, který vyústil ve zrušení části Změny č. 6, s čímž bezprostředně souvisí i případné náklady spojené s přijetím budoucích změn územního plánu. Soudu je nadto z úřední činnosti známo, že ke zrušení Změny č. 6 došlo i v jiné její části, a to rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5. 2. 2020, č. j. X, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2021, č. j. X, oba rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz. Z uvedeného je zřejmé, že se navrhovatel při přijetí Změny č. 6 dopustil více pochybení, pro které bude muset přistoupit ke změně územního plánu.
45. S navrhovatelem lze souhlasit v tom, že zájem na stabilitě územního plánu a na legitimním očekávání všech jeho adresátů jsou důležitými veřejnými zájmy. Neznačená to však, že by tyto veřejné zájmy měly převýšit veřejný zájem na dodržení jedné ze základních náležitostí tvorby a přijetí územního plánu či jeho změny spočívající v odůvodnění přijetí konkrétní regulace v daném území.
46. Soud tak uzavírá, že zrušení části A1) kapitoly 6 Změny č. 6 z důvodu absence odůvodnění zákazu výše uvedených záměrů představuje závažný důvod nezákonnosti tohoto územního plánu, pro které je nutno prolomit ústavně zaručené právo na samosprávu navrhovatele a specifikovanou část Změny č. 6 zrušit, neboť sledovaného cíle nelze dosáhnout jinak. Soud tak aprobejme závěr odpůrce, že provedl zásah do práva obce na samosprávu při rozhodování o rozvoji jejího území skutečně jen v nezbytné nutné míře, neboť zrušil jen tu část změny územního plánu, která byla vydána v jednoznačném rozporu se zákonem.
47. Žalobcem navržené dokazování Změnou č. 6, podnětem k zahájení přezkumného řízení ze dne 20. 6. 2019, rozhodnutím odpůrce ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, veřejnou vyhláškou odpůrce ze dne 29. 12. 2020, č. j. X, návrhem rozhodnutí v přezkumném řízení odpůrce ze dne 29. 12. 2020, č. j. X, a napadeným opatřením obecné povahy ze dne 30. 4. 2020, č. j. X, soud ve smyslu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl, neboť tyto listiny jsou součástí spisové dokumentace, kterou se v soudním řízení správním dokazování neprovádí.
48. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil návrh navrhovatele v mezích návrhových bodů jako nedůvodný, a proto jej podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Navrhovatel neměl ve věci úspěch a naopak odpůrce v řízení úspěšný byl. Jelikož však odpůrce žádné náklady neuplatňoval, a to ani náklady právního zastoupení, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. září 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.